

Воки Ерицеї

ПРОЗНЕ МИНИЈАТУРЕ

СТО, ЛИСТ, ИСТОРИЈА

Кољи Мићевићу

Дисање. Т-акт активне фабрикације. Унутра: иза очију: брод; тоне. Сан. Потом тишина. Све. Ништа. Исто. Све или ништа. Све и ништа. Све исто, ништа исто – сто, лист и моја историја.

ДВОЈИЦА КОЈИ СУ САЊАЛИ

У невеликом ступцу црне хронике једнога су Енглеза, који је као вртлар био упуслен на двору у Шенбруну, све електронске и штампане новине од јутрос удостојиле пажње и помена, јер је у ноћи током прошле седмице шкарама којима је обављао дужност на двору усмртио своју још увек невенчану жену. Истог тренутка то ме је подсетило на оног злосрећног умировљеника из Бањалуке који је, такође, током једне сомнамбулне ноћи, алатом којим је обављао посао распорио своју супругу да би се, попут вртлара из Шенбруна, пред судом покушао одбранили околношћу да је злочин починио због, како је рекао, необична и суновратна сна што је изненадно нахрупио у њега. Када су им обојици два потпуно различита суца, у временском распону од неколико година, поставила исто питање, наиме, какав је то сан

што од човека прави хладнокрвнога убицу, оба су аподиктички одговорила како се сна, премда то непрестано покушавају, никако не могу сетити.

МАСТУРБАЦИЈА

Пацијент пријатеља нашег оца, годинама након што га је супруга напустила, мастурбирао би само уколико би измаштавао слике *инџимне историје* што их је проживео са супругом. И након што му је бивша жена у аутомобилској несрећи изненада смртно страдала, главе размрскане и поломљених удова, он је неколико пута био готов да прекине ту, како ју је назвао, манију, али то му још ниједном није пошло за руком.

ПРОВИНЦИЈА

Рођак нас је обавестио, док смо се противно нашој вољи налазили у изгнанству, да је град запаљен, а људи протерани. Град је, рекао је, докраја изгорео, а тек су ретки остали. Чак и када смо покушали замислите све те моћне алеје мушких и женских липа како изгарају у пламену, провинцију, наш град и даље смо из дна душе мрзели.

Моја Бањалука

О БАЊАЛУЦИ, У ФОРМИ ЕПИСТОЛЕ

Пре свега, за мене је Бањалука прошлост, дакле детињство, фикција. Али каква прошлост и каква фикција? Не знам да ли ти је познато, нисам сигуран да ли сам ти икад спомињао да сам одрастао на Корчули? Да ли сам ти икада причао у којој мери Медитеран утиче на мене, у првом реду на моје писање?! Та непоузданост у сећање (даље: у језик), толико се разгранала у мојој имагинацији да каткад помишљам како сам у неком од прошлих живота *кочарио*, дакле, живео у стању непрестаног одласка / повратка. Истодобно мислим да припадам последњој генерацији која је упамтила рат, али, као што знаш, ми га нисмо

упамтили у његовој огољеној, сировој форми, у агонији (кратком резу), већ у извесној *лешиарији*, пасивности, напокон – а не желим да ово звучи грубо – у стилизованом облику.

Живим са Наташом и сином Кољом на једној мансарди подаље од Града; ноћу, са прозора, док посматрам град, чујем писак воза / влака, и упркос противљењу, схватам да то не може бити ни-је-дан други (тавни) вилајет.

После земљотреса 1969.

Сат који је стао на дан земљотреса
у Бањалуци (нови дизајн)